

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

"Ομηρος

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαίραν καλὴν μετὰ χερσίν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
 τὴν ἕτερος ρίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα
 ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς' ἀερθεὶς
 ριγιδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ταρφέ' ἀμειβομένω' κούροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
 ἔσπευτες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπτος ὠρώρειν. (θ 372—80)

Ἡσίοδος

... τῶν δ' ἀκάματος ρέει αὐδὴ
 ἐκ στομάτων ἠδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
 Ζηγνὸς ἐριγδούποιο θεῶν ὅπῃ λειριόεσση
 σκιδναμένη· ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
 δώματά τ' ἀθανάτων· αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
 θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλειουσιν αἰοιδῆ....

Ἐκ γὰρ τοι Μουσᾶων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 ἄνδρες αἰοδοὶ ἕασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί,
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὃ δ' ὄλβιος, ὃν τινα Μοῦσαι
 φίλωνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ρέει αὐδὴ·
 εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ αἰοιδὸς
 Μουσᾶων θεράπων κλέεα προτέρων ἀνθρώπων
 ὑμνήσῃ μάκαράς τε θεοῦς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 αἰψ' ὃ γε δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται οὐδέ τι κηδέων
 μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεᾶων.
 Χαίρετε, τέκνα Διός, δότε δ' ἡμερόεσσαν αἰοιδῆν. (Θεογονία 23—4, 94—104).

Νοσσίς

Ἄδιον οὐδὲν ἔρωτος, ἃ δ' ὄλβια, δεύτερα πάντα
 ἐστίν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.
 Τοῦτο λέγει Νοσσίς· τίνα δ' ἃ Κύπρις οὐκ ἐφίλησεν,
 οὐκ οἶδεν κήνας τᾶνθεα ποῖα ρόδα.

Ψαλμὸς ΚΘ'

- Ἐφώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με καὶ οὐκ εὐφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ.
- Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἴασω με.
- Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταδαιμόνων εἰς λάκκον.
- Ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσοι αὐτοῦ, καὶ ἐξαμολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.
- Ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζῶῃ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ. τὸ ἐσπέρας αὐλι-